

ŽIVOTOPIS – MIROSLAV JANKŮ

Pan Miroslav Janků se narodil 12. května roku 1934, šest let po svatbě jeho rodičů. Společně s rodinou žil od narození v ulici Krokovka na Praze VI. Rodina žila šťastně, pan Miroslav si pamatuje, že jeho nejoblíbenějším místem, které s rodiči navštěvoval, byl nedaleký Vyšehrad. Na hradbách mu tatínek ukazoval a pojmenovával krásy Prahy, v parku pod ním si hrával s maminkou na hřišti.

Rodina žila šťastně, bohužel v průběhu druhé světové války její chod značně ovlivnil fakt, že maminka pana Janků byla Židovka. Tatínek dostal možnost se rozhodnout, zda se s manželkou rozvede a bude nadále žít v klidu se synem a babičkou, která se k nim přistěhovala, nebo zůstane rodina pohromadě, ale s určitými následky. Otec pana Miroslava si nedokázal představit, že by se vzdal své milované ženy, a tak možnost rozvodu odmítl. Posléze byl na vyzvání odveden do pracovního tábora ve vesničce Malý kámen, který zřídil pro svůj výdělek podnikatel Toth. Pracovali na výstavbě polního letiště pro wehrmacht. V táboře se tatínek seznámil se spisovatelem Ondřejem Sekorou, od kterého na památku dostal dvě karikatury. Po otcově odchodu byla maminka za několik dní odvedena do Terezína, města za mřížemi, mezi ostatní Židy. Pan Miroslav zůstal jen s babičkou, která se o něj starala. Z pohledu malého kluka to nevnímal jako něco úplně zvláštního, myslel si, že rodiče odjeli do Německa na práci, jak to v té době běžně slychával.

Miroslav své dětství jinak prožíval zcela obyčejně, navštěvoval s kamarády nedalekou měšťanku, chodili společně si hrát ven, ukrývali se ve sklepě domů a pamatuje si, že se svým kamarádem Havlíkem ze stejné ulice chodili na Bohemku stavět kuželky. Vzpomíná, že samotnou válku vnímal spíše jen zprostředkovaně.

Jednoho dne v lednu roku 1945 přišel tehdy desetiletý Miroslav domů, zazvonil, babička mu otevřela a on užasle zíral na tatínka, který se právě myl v koupelně. Přestože to bylo prozatím jen velmi krátké setkání, pamatuje si ho pan Miroslav živě dodnes. V květnu 1945 byl Terezín obsazen Rusy, byl uzavřen a vyhlášena karanténa. Tatínkovi se přesto podařilo maminku z Terezína osvobodit a přivést zpět domů. Rodina tak byla opět pohromadě. Maminka se bohužel nedokázala vyrovnat s hrůzami holocaustu, vrátit se do běžného života a v červenci 1945 ukončila svůj život.

Pan Miroslav žil nadále s otcem v jejich pražském bytě a po dokončení druhého stupně měšťanské školy ještě rok docházel do učení. Jeho otec se šest let po válce podruhé oženil, pan Miroslav ale s novou ženou svého otce příliš nevycházel. V Praze se seznámil se svojí budoucí manželkou, se kterou se roku 1959 oženil. Po svatbě se přestěhoval do Kutné Hory, kde žije dodnes s jedním ze svých dvou synů.

Shrnutí myšlenek pana Miroslava skrze slova spisovatele Karla Sidona:

„Náš dědičný bod, na který bychom nejraději zapomněli, ale který zapomenout nemůžeme, protože bolí, dokonce i nás příslušníky generace, která to, co nazýváme šoa, poznala od svých rodičů, kteří ji přežili. Z jejich kusých vyprávění i z jejich ještě častějšího zdráhání o tom mluvit. Zlo, které je postihlo, poutalo od nejranějšího dětství naše mysl. Nutkalo nás si je představit, pochopit jeho realitu, a tak si našlo místo i v našem nitru. Každý z nás si v sobě nese obraz světa, v němž vládne šoa, spouští jako alternativu tohoto světa. Alternativu, do které se může tento svět každou chvíli probořit, a tím jsme možná víc Židy než vším jiným.“